

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **MINIHOTOVOST, SE**, IČO: 04355211
se sídlem T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav
zastoupeného Mgr. Tomášem Sedláčkem, advokátem
se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká národní banka**, IČO: 48136450
se sídlem Na Příkopě 864/28, 115 03 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 8. 2023,
č. j. 2023/105317/CNB/110

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Bankovní rady České národní banky (dále též „žalovaná“ nebo „ČNB“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí České národní banky v prvním stupni ze dne 18. 4. 2023 a bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobce porušil ustanovení zákona č.

257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSÚ“), a byl uznán vinným ze spáchání přestupků podle tohoto zákona, za což mu bylo odňato oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebního úvěru a uložena souhrnná pokuta ve výši 5 000 000 Kč.

Žalobní body

2. Žalobce má za to, že ČNB nerozlišuje nepravdivé a zavádějící údaje od uvedení neúplných údajů nebo neuvedení údajů, za které podle ZSÚ sice hrozí přestupek podle § 157 odst. 1 písm. a), nikoliv ale odnětí povolení. Skutková podstata pro odebrání povolení k činnosti hovoří o uvedení nepravdivých nebo zavádějících údajů. Naproti tomu skutková podstata přestupku hovoří navíc o uvedení neúplných údajů nebo jejich neuvedení. Z výkladu těchto ustanovení ve vzájemném kontextu potom dále vyplývá, že k odnětí povolení může dojít jen na základě úmyslného jednání žadatele. Je tomu tak proto, že k neuvedení údajů nebo k uvedení neúplných údajů může dojít i z nedbalosti. Odnětí povolení cílí pouze na ty případy, kdy žadatel o povolení záměrně překroutil některé skutečnosti nebo vědomě uvedl skutečnosti lživé.
3. ČNB si dle žalobce protiřečí ve dvou po sobě jdoucích větách, když například uvádí, že žalobce *neuvedl záměr*, což ale vzápětí nesprávně kvalifikuje jako *údaje nepravdivé*, resp. zamlčení chápe jako uvedení nepravdivých a zavádějících údajů.
4. Přestože odpovědnost právnických osob za přestupky není založena na zavinění, ale na principu přičitatelnosti, je odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí protkáno zmínkami o úmyslu žalobce. Závěr ČNB o úmyslném jednání žalobce ale nemá oporu v důkazech založených v souvisejícím správním spise a nebyl tak ve správním řízení spolehlivě prokázán. ČNB dovozuje úmysl žalobce vzhledem k neuvedení údajů pouze z (i) rozsahu reálně poskytnutých úvěrů slovenským klientům v porovnání s objemem úvěrů poskytnutých českým spotřebitelům a (ii) vlastnictví práv k doméně www.minipozicka.sk.
5. Žalobce se domnívá, že o jeho úmyslném jednání pochybuje i ČNB, když v prvoinstančním rozhodnutí uvedla, že *„v obchodním plánu neuvedl záměr poskytovat spotřebitelské úvěry v měně EUR na Slovensko, když vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, aby bylo vydáváno oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů na základě pravdivých, úplných údajů a všech skutečností.“*
6. Záměrem žalobce v žádném případě nebylo poskytovat úvěry na Slovensko. Do obchodního plánu tak nemohl uvést závěr poskytovat úvěry slovenským spotřebitelům, když výlučným cílem žalobce v souvislosti se žádostí o povolení bylo etablovat se na českém trhu a oslovit české spotřebitele. Poskytování úvěrů spotřebitelům ze Slovenska vyplývá z faktické situace, která ale nastala až po vypracování obchodního plánu – na žalobce se začali obracet bývalí slovenští klienti.
7. V napadeném rozhodnutí je v zájmu potvrzení prvoinstančního rozhodnutí dle žalobce obsah obchodního plánu dezinterpretován. Napadené rozhodnutí uvádí, že *„účastník řízení například uvedl, že bude poskytovat úvěry „výhradně“ prostřednictvím webových stránek www.minihotovost.cz“* což zjevně není pravdivé tvrzení a podle názoru žalobce může být motivováno jedinec snahou o jeho exemplární potrestání. V obchodním plánu žalobce je ale ve skutečnosti uvedeno, že spotřebitelské úvěry *„jsou poskytovány výhradně online přes webové stránky www.minihotovost.cz“*. Je evidentní, že slovo *výhradně* se vztahuje k

poskytování spotřebitelských úvěrů online a nikoli ke stránce, jejímž prostřednictvím tak zamýšlel žalobce činit.

8. Obchodní plán je ze své podstaty dynamický, protože jeho obsah přirozeně musí reagovat na změny v ekonomice, společnosti a realitě obecně. ČNB se má proto v rámci hodnocení obchodního plánu omezit na posouzení, zda je obchodní plán žadatele řádně odůvodněn. Otázka, jestli obchodní plán realisticky předvídá budoucí vývoj činnosti žadatele, není relevantní.
9. Co se týče výtek ČNB, že žalobce v obchodním plánu necharakterizoval cílovou skupinu klientů, žalobce v obchodním plánu cílovou klientelu vymezil jako „fyzické osoby nad 18 let, které poptávají rychlý bezhotovostní úvěr“ a „internetově zdatnou populaci s vlastním bankovním účtem, e-mailem a telefonním číslem“ nebo jako osoby „které z různých důvodů nedosáhly na úvěr v bankách“. Žalobce je přesvědčen, že takto vymezená cílová skupina zahrnuje i občany Slovenské republiky.
10. Žalovaná se vůbec nezabývala otázkou, jestli by mírnější sankce nebo opatření nebyly způsobilé dosáhnout stejných cílů. Odnětí povolení za neuvedení údajů pět let po jeho uvedení a dosavadním bezproblémovém fungování je podle žalobce opatřením zcela nepřiměřeným. Pakliže jde o natolik závažné porušení, že odůvodňuje odnětí povolení, mělo být správní řízení zahájeno mnohem dříve než po dvou letech od kontroly.
11. Nepřiměřenost odnětí povolení dokresluje i maximální výše pokuty 10 milionů Kč za přestupek podle § 157 odst. 1. písm. a) ZSÚ. Z její výše je zřejmé, že zákonodárce považuje společenskou škodlivost ostatních údajných přestupků spáchaných žalobcem za řádově vyšší, když maximální výši pokuty stanoví na 20 milionů Kč. Pakliže tyto přestupky nenaplníují skutkovou podstatu pro odnětí povolení podle § 146 odst. 1 písm. c) (závažné porušení povinnosti stanovené ZSÚ), nelze to obcházet přes odnětí povolení pro porušení povinnosti, jehož společenskou škodlivost zákonodárce považuje za řádově nižší.
12. Žalobce má za to, že žalovaná při hodnocení nedostatečného posuzování úvěruschopnosti nezohledňuje částku úvěru a další okolnosti každého jednotlivého případu. Zároveň dříve poskytnuté informace o spotřebitelově úvěruschopnosti, jakož i skutečnost, že žadatel v minulosti již poskytnutý úvěr splatil, jsou relevantní pro posouzení úvěruschopnosti žadatele o úvěr. Výše úvěrů poskytovaných žalobcem je pak natolik nízká, že již přirozeným rozumem lze dojít k závěru, že je dokáže splatit opravdu každý. Nastavené interní procesy žalobce fungují a odpovídají povaze a rozsahu činnosti žalobce.
13. ČNB v rámci ukládání pokuty nepostupovala v souladu se zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“), když v rozporu s jeho ustanovením § 37 při ukládání pokuty řádně nezohlednila závažnost jednání žalobce. Závažnost přestupku se podle § 38 přestupkového zákona posuzuje mimo jiné s ohledem na způsob jeho spáchání, způsobené následky, význam zákonem chráněného zájmu a dalších atributů.
14. Podle ČNB měl žalobce ohrozit významný zákonem chráněný „zájem na tom, aby nebankovní poskytovatel spotřebitelských úvěrů dostal principu zodpovědného úvěrování, čímž by byl ochráněn spotřebitel před praktikami, které se vyskytovaly na úvěrovém trhu, kdy byly úvěry poskytovány nikoli s cílem jejich splacení, nýbrž s cílem dosáhnout zisku realizací zajištění poskytnutého spotřebitelem, přičemž věřitel předem počítal s možností, že dlužník nebude pravděpodobně schopen poskytnutý úvěr splácet.“ Žalobce žádné zajištění svých pohledávek na

splacení úvěru nepřijímal, natož aby jej vyžadoval. Tento veřejný zájem tak žalobce ani ohrozit nemohl. Žalobce v žádném případě neposkytoval úvěry s úmyslem, že je dlužník nebude schopen splácet, o čemž svědčí objem splacených úvěrů, jakož i podíl odmítnutých žádostí o poskytnutí úvěru. Jak přiznává sama ČNB, nebyla jednáním žalobce způsobena újma spotřebitelům. Ačkoli to není relevantní pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ZSÚ, je to relevantní pro posouzení povahy a závažnosti jednání žalobce.

15. Dále nebyla zohledněna polehčující okolnost, že žalobce vytýkané nedostatky již za trvání správního řízení odstranil. Jako polehčující okolnost to přes rezervovaný postoj ČNB o tom, že „účastník řízení deklaroval, že od zahájení kontroly přijal opatření k nápravě.“, má být podle důvodové zprávy jednoznačně považováno.

Vyjádření žalovaného správního orgánu

16. K námitce, že žalovaná nerozlišuje pojmy „nepravdivé a zavádějící údaje“ od „uvedení neúplných údajů nebo neuvedení údajů“, žalovaná uvedla, že tomu tak není. Žalobce ještě před podáním žádosti o udělení povolení k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru intenzivně nabízel spotřebitelské úvěry na Slovensko v měně EUR, což sám potvrdil, když ve vyjádření k oznámení o zahájení řízení z moci úřední dodal statistiky své činnosti.
17. V roce 2017 žalobce v řízení o udělení povolení k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru oznámil, že chce rozvíjet své aktivity v oblasti spotřebitelských úvěrů jen v České republice, přičemž v tomto roce poskytl 13 386 spotřebitelských úvěrů na Slovensko. Žalobce se také ihned po udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů prezentoval slovenským spotřebitelům na slovenských webových stránkách www.minipozicka.sk licencí žalované.
18. Žalovaná se neztotožnila s tvrzením žalobce, že závěr o úmyslném jednání žalobce nemá oporu v důkazech založených v souvisejícím správním spise a že nebyl ve správním řízení spolehlivě prokázán. Žalobce účelově pomíjí časové zmapování protiprávního jednání, které je zřejmé z bodů 72 až 76 a 270 až 284 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaná má za to, že zmapovaný průběh jednání žalobce v rámci řízení jednoznačně prokazuje znaky promyšlenosti, přičemž toto jednání se jeví jako zcela úmyslné obejití přísnější právní úpravy jiného členského státu EU.
19. K žalobcovu tvrzení, že faktická situace poskytování úvěrů spotřebitelům ze Slovenska nastala až po vypracování obchodního plánu, když se na žalobce začali obracet bývalí slovenští klienti, žalovaná uvedla, že jeho tvrzení je nepravdivé a účelové. Žalobce poskytoval spotřebitelské úvěry na Slovensko již před podáním žádosti o udělení oprávnění k činnosti v České republice, tj. před 28. 2. 2017, a to prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk. Žalobce poskytl za rok 2018 spotřebitelské úvěry v měně EUR v celkovém objemu 84 609 525 Kč. Jedná se o tak rozsáhlou a soustavnou činnost, že si lze jen těžko představit, že činnosti takových rozměrů by dosáhl žalobce po ukončení své činnosti na Slovensku pouze na základě toho, že se na něj obraceli jen bývalí slovenští klienti bez žalobcovy marketingové činnosti na Slovensku.
20. Podle ustanovení § 2 písm. c) vyhlášky č. 381/2016 Sb. se plánem obchodní činnosti rozumí skutečně zamýšlený podnikatelský plán žadatele na první tři účetní období zpracovaný ve formátu výkazů účetní závěrky podle zákona upravujícího účetnictví a podložený reálnými ekonomickými propočty. Pokud žalobce uvedl v obchodním plánu, že bude poskytovat

spotřebitelské úvěry jen v České republice prostřednictvím webových stránek www.minihotovost.cz a v českých korunách, tak je zjevné, že reálně prováděná činnost poskytování spotřebitelských úvěrů na Slovensko prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk v měně EUR v obchodním plánu zahrnuta nebyla.

21. K námitkám týkajícím se cílové skupiny klientů žalovaná dodala, že pokud žalobce v úvodu obchodního plánu uvedl, že chce rozvíjet své aktivity v oblasti poskytování spotřebitelských úvěrů jen v České republice a v českých korunách, tak těžko mohla žalovaná v rámci řízení o vydání oprávnění k činnosti dojít k závěru, že cílovou skupinou mohou být i spotřebitelé s bydlištěm na Slovensku.
22. K námitce, že se žalovaná nezabývala otázkou, jestli by mírnější sankce nebo opatření nebyly způsobilé dosáhnout stejných cílů, žalovaná odkázala na bod 286 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: *„Správní orgán si je vědom toho, že odnětí oprávnění k činnosti je řešením ultima ratio, avšak ke skutečnosti, že účastník řízení ztratil důvěryhodnost tím, že úmyslně uvedl v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti nepravdivé údaje, je toto řešení ultima ratio zcela na místě.“*
23. K žalobcovu tvrzení, že jeho činnost, tj. poskytování spotřebitelských úvěrů, na Slovensku není zakázána, žalovaná nesouhlasí. Ustanovení § 20 zákona č. 129/2010 Z.z., o spotřebitelských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (dále jen „slovenský zákon o spotřebitelském úvěru“) požaduje pro činnost poskytování spotřebitelských úvěrů disponovat povolením uděleným Národní bankou Slovenska. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že kdyby žalobce uvedl v obchodním plánu svůj skutečný záměr vyvíjet činnost na Slovensku, žalovaná by oprávnění vydat nemohla, neboť žalovaná nemůže udělit povolení k činnosti na Slovensku.
24. K námitce, že žalovaná se ostatními skutkovými podstatami k odnětí povolení k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru měla zabývat, když původně zamýšlela odebrat ve správním řízení žalobci povolení i podle § 146 odst. 1 písm. b) ZSÚ, žalovaná uvádí, že se jedná o účelové tvrzení. V bodě 186 oznámení o zahájení řízení z moci úřední bylo uvedeno: *„Podle ustanovení § 146 odst. 1 ZSÚ platí, že správní orgán může odejmout oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru, jestliže b) uložené opatření k nápravě nevedlo k nápravě, c) nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru opakovaně nebo závažně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, nebo za e) oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru bylo uděleno na základě nepravdivých nebo zavádějících údajů.“* Jednalo se tak o výčet možných následků protiprávního jednání žalobce, a nikoliv o úvahu žalované o odnětí povolení podle § 146 odst. 1 písm. b) ZSÚ.
25. K námitce, že žalovaná při hodnocení nedostatečného posuzování úvěruschopnosti nezohledňuje výši úvěru a další okolnosti každého jednotlivého případu, žalovaná uvedla, že ustanovení § 86 ZSÚ stanovující povinnost poskytovateli spotřebitelského úvěru před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru posoudit úvěruschopnost spotřebitele se vztahuje jak na úvěry v řádech tisíců, tak i úvěry v řádech statisíců či milionů. Žalobce se tak při posouzení úvěruschopnosti spotřebitelů nemůže spoléhat pouze na úvěrovou historii žadatelů o úvěr a jejich ničím nedoložená tvrzení o příjmech a výdajích, ale musí tyto informace s odbornou péčí ověřit.

26. K námitce, že výše žalobcem poskytovaných úvěrů je natolik nízká, že již přirozeným rozumem lze dojít k závěru, že je dokáže splatit opravdu každý, žalovaná uvádí, že toto tvrzení by mohlo platit pouze v případě, že spotřebitelé žádající o mikroúvěr nemají mnoho dalších finančních závazků. Nelze pominout skutečnost, že u mikroúvěru ve výši do 5 000 Kč již z povahy tohoto typu úvěru bude jednorázová splátka následující měsíc nesrovnatelně vyšší, než u úvěru ve výši 20 000 Kč se splátkou ve výši 1 500 Kč rozloženou na 24 měsíců. V této skutečnosti právě spočívá rizikovost krátkodobých spotřebitelských úvěrů, které mohou dostat spotřebitele do dluhové pasti. Nelze opomenout ani tu skutečnost, že tyto poměrně drahé krátkodobé spotřebitelské úvěry využívají často právě ti spotřebitelé, kteří vzhledem ke své nižší bonitě mají problém získat spotřebitelský úvěr za lepších podmínek, např. u banky.
27. Skutečnost, že v řízení o přestupku nebylo zjištěno, že by spotřebitelům vznikla škoda, nemusela být zohledněna při ukládání pokuty. Je potřeba hodnotit též s jakou intenzitou, v jakém rozsahu, kolik různých přitěžujících či naopak polehčujících okolností žalobce naplnil. Žalovaná je přesvědčena, že z bodů 293 až 306 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně naopak vyplývají okolnosti, které svědčí o závažnosti spáchaných přestupků.
28. K námitce, že podle důvodové zprávy k ZSÚ má být jako polehčující okolnost zohledněna skutečnost, že žalobce vytýkané nedostatky již za trvání správního řízení odstranil, žalovaná odkázala na bod 301 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve kterém je uvedeno, že správní orgán prvního stupně dostatečně zohlednil deklaraci nápravných opatření. Ovšem vzhledem k tomu, že žalobce nedodržoval postupy, ke kterým se přihlásil v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti, žalovaná konstatovala, že jejich účinnost vzhledem k uplatňování by bylo možné vyhodnotit až při další kontrole. V bodě 69 napadeného rozhodnutí k tomu žalovaná dodala, že žalobce nijak nedoložil uplatňování deklarovaných opatření v praxi.
29. Žalovaná odkázala na pravomocné případy týkající se zákona o spotřebitelském úvěru, ze kterých je zjevné, že žalovaná se ani neodchýlila od dosavadní rozhodovací praxe, když žalobci uložila pokutu v dolní polovině zákonem stanovené maximální sazby, tj. řádově v jednotkách milionů korun, tak jako v jiných případech, kde bylo prokázáno porušení povinností podle ustanovení § 15 a § 86 ZSÚ.
30. Žalovaná dále uvedla, že odkaz na právo Evropské unie je zcela nepřípadný, neboť žalobce není úvěrovou institucí ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení EU č. 575/2013 ze dne 26. 6. 2013, o omezitelných požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (dále jen „Nařízení EU č. 575/2013“). Žalovaná dodává, že pod pojmem „úvěrová instituce“ evropské právo chápe instituce, kterým český právní řád dává označení „banka“, popř. „družstevní záložna“.
31. Činnost žalobce, který poskytoval spotřebitelské úvěry jiné než bydlení, nebyla doposud harmonizována evropským právem takovým způsobem, aby neexistovaly překážky pro přeshraniční poskytování služeb. Jinými slovy, sjednocení vnitrostátních předpisů pro činnost nebankovních poskytovatelů spotřebitelských úvěrů nedošlo do takové fáze, která by umožnila vznik jednotného vnitřního trhu.

Obsah správního spisu

32. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

33. Na základě pověření ke kontrole ze dne 26. 5. 2020, č. j. 2020/064225/CNB/650 a rozšíření pověření ke kontrole ze dne 25. 6. 2020, č. j. 2020/082867/CNB/650 provedl správní orgán u žalobce kontrolu. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností podle ZSÚ a zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“). Kontrola byla zaměřena na:
- pravidla a postupy pro posuzování úvěruschopnosti spotřebitele a následné ověření posuzování úvěruschopnosti ve vztahu k jednotlivým žadatelům o úvěr,
 - dodržování požadavků Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/2394 ze dne 12. 12. 2017 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování právních předpisů na ochranu zájmů spotřebitelů a o zrušení nařízení (ES) č. 2006/2004 (dále jen „*Nařízení č. 2017/2394*“), které bylo s účinností od 1.7.2020 adaptováno do zákona o ochraně spotřebitele, ve spojení s ověřením posuzování úvěruschopnosti žadatelů o úvěr s trvalým pobytem v jiném členském státě Evropské unie, než je Česká republika.
34. Žalobce v období ode dne udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru nejméně do data odeslání protokolu o kontrole nabízel a poskytoval spotřebitelský úvěr jiný než na bydlení se splatností 7, 14, 21 a 28 dnů, bez zajištění, neúčelový s jednorázovou splatností. Spotřebitelský úvěr byl poskytován v Kč a EUR, a to výhradně online. V případech, kdy se jednalo o nového žadatele, byla poskytována jistina ve výši 750 Kč - 3000 Kč / 25 - 100 EUR, u opakovaného úvěru byla poskytována jistina do výše 10 500 Kč / 450 EUR. Nákladem úvěru je fixní poplatek, jehož výše se odvíjí od výše poskytnuté jistiny a délky splatnosti.
35. Žalobce v prvním období od 1. 12. 2019 do 31. 5. 2020, které bylo předmětem kontroly, poskytl 35 spotřebitelských úvěrů, kdy byla jistina vyplacena na bankovní účet vedený v Kč, když 21 úvěrů bylo sjednáno jako první úvěr žadatele a 14 úvěrů bylo sjednáno opakovaně s tímž žadatelem. Správní orgán si vyžádal při kontrole na místě dne 22. 6. 2020 dokumentaci k 15 úvěrovým případům, které byly sjednány v českých korunách v období od 1. 12. 2019 do 31. 5. 2020.
36. Žalobce v druhém období od 1. 7. 2020 do 28. 9. 2020, které bylo předmětem kontroly, sjednal celkem 3 347 spotřebitelských úvěrů, kdy byla jistina vyplacena na bankovní účet vedený v EUR. Správní orgán z nich vybral vzorek 32 úvěrových smluv, v nichž jsou zastoupeny první i opakované úvěry, když 9 smluv bylo sjednáno jako první smlouva o úvěru a 23 smluv bylo sjednáno jako opakovaný úvěr mezi spotřebitelem a žalobcem.
37. V rámci kontroly byly zjištěny nedostatky, které jsou popsány v protokole o kontrole ze dne 9. 11. 2020, č. j. 2020/130435/CNB/650. Dne 8. 1. 2021 žalobce podal námitky proti protokolu o kontrole. Podané námitky byly přezkoumány a vyřízeny rozhodnutím o námitkách proti protokolu o kontrole ze dne 2. 2. 2021, č. j. 2021/004353/CNB/650 tak, že všechny podané námitky byly zamítnuty.
38. Dne 22. 9. 2022 bylo zahájeno správní řízení, a to doručením oznámení o zahájení řízení z moci úřední ze dne 22. 9. 2022, č. j. 2022/96407/570 (dále jen „*Oznámení o zahájení řízení*“). Správní orgán současně poučil žalobce o jeho právu vyjádřit se ke skutečnostem uvedeným v Oznámení o zahájení řízení ve lhůtě 15 pracovních dnů ode dne doručení tohoto Oznámení o zahájení řízení.

39. Dne 26. 9. 2022 byla správnímu orgánu doručena žádost o prodloužení lhůty k vyjádření se ke skutkovým okolnostem (dále jen „*Žádost*“) do 30. 11. 2022. Dne 27. 9. 2022 bylo žalobci doručeno sdělení správního orgánu, č. j. 2022/98135/570, ve kterém byl správním orgánem informován, že správní orgán na vyjádření žalobce ve lhůtě jím stanovené, tj. do 30. 11. 2022 vyčká.
40. Žalobce dne 4. 10. 2022 prostřednictvím svého právního zástupce nahlédl do spisu.
41. Dne 22. 11. 2022 správní orgán obdržel další žádost o prodloužení lhůty pro vyjádření k zahájenému správnímu řízení do 12. 12. 2022.
42. Správní orgán považoval doposud shromážděné důkazy za dostatečné pro vydání rozhodnutí, a proto dne 23. 11. 2022 odeslal žalobci sdělení k žádosti o prodloužení lhůty a výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, žalobci stanovil lhůtu pro vyjádření se do 12. 12. 2022.
43. Žalobce dne 28. 11. 2022 prostřednictvím svého právního zástupce nahlédl do spisu.
44. Dne 15. 12. 2022 správní orgán obdržel písemnost Vyjádření k oznámení o zahájení řízení z moci úřední ze dne 22. 9. 2021, č. j. 2022/96407/570, č. j. 2022/133731/570 (dále jen „*Vyjádření žalobce*“).
45. Dne 28. 12. 2022 správní orgán obdržel písemnost Doplnění vyjádření k oznámení o zahájení řízení z moci úřední ze dne 22. 9. 2021, č. j. 2022/96407/570, č. j. 2022/137521/570 (dále jen „*Vyjádření žalobce*“).
46. Dne 9. 2. 2023 správní orgán oznámil písemností č. j. 2023/17630/570 žalobci, že doplnil spis o další podklady, když bylo umožněno žalobci se k těmto podkladům vyjádřit.
47. Dne 15. 2. 2023 správní orgán obdržel písemnost „*Žádost o prodloužení lhůty pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí*“ č. j. 2023/19504/570, ve které žalobce požádal o prodloužení lhůty k vyjádření se do 31. 3. 2023.
48. Dne 15. 2. 2023 správní orgán vyrozuměl žalobce písemností č. j. 2023/19710/570 o stanovení přiměřené lhůty k vyjádření se do 3. 3. 2023.
49. Žalobce dne 16. 2. 2023 prostřednictvím svého právního zástupce nahlédl do spisu.
50. Dne 8. 3. 2023 správní orgán obdržel písemnost Vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, č. j. 2023/28672/570 (dále jen „*Vyjádření žalobce*“).
51. Dne 9. 3. 2023 správní orgán obdržel písemnost Doplnění vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, č. j. 2023/29219/570 (dále jen „*Vyjádření žalobce*“).
52. Dne 23. 3. 2023 správní orgán obdržel písemnost Doplnění vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, č. j. 2023/34654/570 (dále jen „*Vyjádření žalobce*“).
53. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 5. 5. 2023 rozklad doplněný podáním ze dne 31. 5. 2023, ve kterém navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc správnímu orgánu prvního stupně k novému řízení.
54. Bankovní rada po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a zjistil rozhodné skutečnosti odůvodňující vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně shromáždil podklady v rozsahu, který je dostatečnou oporou pro vydání napadeného rozhodnutí.

Jednání před soudem

55. Při ústním jednání dne 7. 3. 2024 zástupce žalobce shrnul podanou žalobu s tím, že v roce 2018 získal po rekodifikaci právní úpravy a přelicensování oprávnění k podnikání v dané oblasti. V rámci řízení o získání licence byly posuzovány předpoklady žalobce i jím navrhovaný způsob posuzování úvěruschopnosti žadatelů. Přesto následně při kontrole v roce 2020 žalovaná zjistila nedostatky v činnosti žalobce a vady jeho obchodního plánu. Dosud nikdy žalovaná po pěti letech činnosti určitého subjektu nehodnotila zpětně jím uváděné údaje v obchodním plánu. Při hodnocení webových stránek žalobce jako klíčové informace pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaná směšuje pojmy „nesprávné“, „nepravdivé“, „neúplné“ a „zavádějící“ a žalobce je exemplárně trestán. Žalobce má za to, že jeho podnikání na Slovensku není oprávněna posuzovat žalovaná, ale regulační orgán Slovenské republiky. Ostatně žalovaná nevzala v úvahu poskytování úvěrů online, kdy si žalobce klient vyhlédne sám a nejde tak o poskytování úvěrů na území Slovenska. Žalovaná rovněž při trestání žalobce za regulaci úvěrů při zjišťování a posuzování úvěruschopnosti žadatelů nijak nerozlišuje mezi typy úvěrů a jí uložená sankce je excesivní a zhruba o polovinu vyšší než sankce obvyklá. Nijak nehodnotila ani žalobcem stanovená nápravná opatření, proto jsou obě rozhodnutí (napadené i prvostupňové) v rozporu se zákonem a žalobce požaduje jejich zrušení soudem.
56. Zástupce žalované shledal žalobu nedůvodnou a její argumentaci nesprávnou a účelovou, rozhodnutí je v souladu se zákonem, skutkový i právní stav byly zjištěny v souladu s právními předpisy. Proto navrhl zamítnutí žaloby s tím, že se lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

57. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
58. Žaloba není důvodná.
59. Předmětem sporu je zejména otázka, zda bylo odnětí oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru žalobci v souladu se zákonem.
60. Soud předesílá, že žalobce v žalobě v zásadě jen opakuje, co již namítal v rozkladu, byť v některých případech svou argumentaci poněkud rozvíjí. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání námitek neuplatňuje konkrétní pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto k jednotlivým námitkám obecně odkazuje na argumentaci žalované

obsaženou v napadeném rozhodnutí, s níž se soud ztotožňuje a níže ji stručně shrnuje, a případně ji rozvíjí o vlastní úvahy.

Nepravdivé a zavádějící údaje

61. Žalobce má za to, že žalovaná nerozlišuje pojmy „nepravdivé a zavádějící údaje“ od „uvedení neúplných údajů nebo neuvedení údajů“, za které podle ZSÚ sice hrozí přestupek podle § 157 odst. 1 písm. a), nikoliv ale odnětí povolení. Skutková podstata pro odebrání povolení k činnosti hovoří o uvedení nepravdivých nebo zavádějících údajů. Naproti tomu skutková podstata přestupku hovoří o uvedení neúplných údajů nebo jejich neuvedení. Navíc k odnětí povolení může dojít jen na základě úmyslného jednání žadatele.
62. K námitce, že žalovaná nerozlišuje pojmy nepravdivé a zavádějící údaje od uvedení neúplných údajů nebo neuvedení údajů, žalovaná uvedla, že tomu tak není.
63. Podle ustanovení § 146 odst. 1 písm. e) ZSÚ „Česká národní banka může odejmout oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru, samostatného zprostředkovatele, vázaného zástupce nebo oprávnění k činnosti zprostředkovatele vázaného spotřebitelského úvěru pro daného zastoupeného, jestliže oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru nebo samostatného zprostředkovatele bylo uděleno, nebo vznik oprávnění k činnosti vázaného zástupce nebo oprávnění k činnosti zprostředkovatele vázaného spotřebitelského úvěru pro daného zastoupeného byl zapsán do registru na základě nepravdivých nebo zavádějících údajů.“
64. Podle ustanovení § 157 odst. 1 písm. a) ZSÚ „Právníká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako žadatel o udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru uvede v žádosti nepravdivý, zavádějící nebo neúplný údaj nebo v ní neuvede některou skutečnost,“
65. Oprávnění k činnosti může ČNB odejmout z pěti důvodů: nesplňování podmínek pro provozování činnosti, neprovedení nápravy, porušení zákonné povinnosti, porušení povinnosti stanovené v rozhodnutí a nepravdivé nebo zavádějící údaje.
66. V daném případě bylo důvodem k odnětí oprávnění k činnosti skutečnost, že oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru bylo uděleno na základě nepravdivých nebo zavádějících údajů (jaké údaje se zapisují do registru u těchto subjektů, stanoví § 55 odst. 1 ZSÚ).
67. Posuzovaný důvod k odnětí oprávnění reaguje na situaci, kdy ČNB bylo nesprávně tvrzeno, že byly splněny podmínky pro udělení nebo vznik oprávnění k činnosti (srov. § 8, 18, 27, 28, 37 a 38 ZSÚ), a takové oprávnění bylo na základě nepravdivých nebo zavádějících údajů uděleno. Za nepravdivý údaj lze považovat takový údaj, který neodpovídá skutečnosti, a zavádějícím údajem může být údaj, který zkresluje určité skutečnosti.
68. Městský soud ze správního spisu ověřil, že žalobce ještě před podáním žádosti o udělení povolení k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru intenzivně nabízel spotřebitelské úvěry na Slovensko v měně EUR prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk. Tyto webové stránky byly převedeny na žalobce ze slovenské společnosti MINIHOTOVOSTĚ, a. s., která dne 15. 11. 2016 na základě přeshraniční fúze zanikla a žalobce se stal její nástupnickou společností. Tyto webové stránky si ponechaly totožnou grafickou úpravu a po udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů dne 17. 5. 2018 na ně žalobce umístil informaci „Licencia ČNB“.

Žalobce tak již od 15. 11. 2016 aktivně oslovoval spotřebitele na území Slovenska prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk. Zásadní je, že záměr poskytovat aktivně spotřebitelské úvěry spotřebitelům na území Slovenska žalobce měl ještě před vydáním oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele, proto měl tuto skutečnost žalované oznámit.

69. Žalobce tak úmyslně v řízení neuvedl nejen že se stal nástupnickou společností slovenské společnosti MINIHOTOVOSTĚ, a. s., ale že na její činnost plně navázal, a to včetně nabízení a poskytování spotřebitelských úvěrů v měně EUR na území Slovenska. Navíc, v rozporu se svým vlastním vyjádřením uvedeným v obchodním plánu předloženém ČNB v rámci licenčního řízení, se žalobce dlouhodobě a systematicky zaměřil na poskytování spotřebitelských úvěrů mimo území České republiky. Objem poskytnutých úvěrů v měně EUR v roce 2018 dosáhl 84 609 525 Kč, v roce 2019 dosáhl 83 881 586 Kč, v roce 2020 dosáhl 82 310 884 Kč, v roce 2021 dosáhl 76 420 000 Kč a v roce 2022 dosáhl 70 659 000 Kč. Oproti tomu objem poskytnutých úvěrů v měně Kč v roce 2018 dosáhl 6000 Kč, v roce 2019 dosáhl 333 000 Kč, v roce 2020 dosáhl 226 500 Kč, v roce 2021 dosáhl 498 000 Kč a v roce 2022 dosáhl 682 000 Kč.
70. Žalobce tak uvedl žalovanou v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru v omyl, když tvrdil, že činnost na Slovensku bude ukončena a spotřebitelské úvěry budou poskytovány výhradně prostřednictvím českých webových stránek www.minihotovost.cz.
71. Žalobce se domnívá, že uvedl neúplné údaje nebo neuvedl údaje, nikoli, že uvedl nepravdivé a zavádějící údaje. Kdyby žalobce uvedl skutečné údaje, nebylo by mu poskytnuto oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru. Toho si jistě žalobce musel být vědom. Nelze se tak domnívat, že by došlo pouze k opomenutí ze strany žalobce. Uvedené jednání svědčí o záměru, zejména za situace, kdy po udělení oprávnění se žalobce na slovenských webových stránkách www.minipozicka.sk prezentoval licenci žalované. Námitka je nedůvodná a účelová.

Úmysl žalobce

72. Žalobce namítá, že závěr žalované o jeho úmyslném jednání nemá oporu v důkazech a nebyl tak spolehlivě prokázán. Žalovaná dle žalobce dovozuje jeho úmysl vzhledem k neuvedení údajů pouze z (i) rozsahu reálně poskytnutých úvěrů slovenským klientům v porovnání s objemem úvěrů poskytnutých českým spotřebitelům a (ii) vlastnictví práv k doméně www.minipozicka.sk. Záměrem žalobce v žádném případě nebylo poskytovat úvěry na Slovensko. Poskytování úvěrů spotřebitelům ze Slovenska vyplývá z faktické situace, která ale nastala až po vypracování obchodního plánu – na žalobce se začali obracet bývalí slovenští klienti.
73. Žalovaná uvedla, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že závěr o jeho úmyslném jednání nemá oporu v důkazech a nebyl tak spolehlivě prokázán. Žalovaná považuje za zcela účelové žalobcovo tvrzení, že jeho záměrem nebylo poskytovat spotřebitelské úvěry na Slovensko, a proto nemohl uvést záměr poskytování spotřebitelských úvěrů na Slovensko do obchodního plánu, když výlučným žalobcovým cílem v souvislosti se žádostí o oprávnění k činnosti bylo etablovat se na českém trhu a oslovit české spotřebitele.
74. Ze správního spisu vyplývá následující časová posloupnost jednání žalobce (body 72 až 76 a 270 až 284 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně):

- od 23. 8. 2013 do 31. 8. 2015 slovenská společnost MINIHOTOVOSTĚ, s.r.o., poskytuje spotřebitelské úvěry na základě registrace u Národní banky Slovenska na Slovensku prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk;
 - od 31. 8. 2015 slovenská společnost MINIHOTOVOSTĚ, s.r.o., potřebuje po změně právní úpravy k této činnosti povolení Národní banky Slovenska, kterým však nedisponovala;
 - k 15. 11. 2016 došlo k přeshraniční fúzi, když žalobce převzal provoz webových stránek www.minipozicka.sk a pokračoval v činnosti poskytování spotřebitelských úvěrů na Slovensko (viz žalobcem dodaná čísla o jeho činnosti – bod 19 vyjádření k žalobě);
 - dne 28. 2. 2017 žalobce podává žádost o udělení oprávnění k činnosti, kde uvádí, že se ukončuje činnost na Slovensku z důvodu tamní změny zákonných podmínek s tím, že chce rozvíjet své aktivity v oblasti poskytování spotřebitelských úvěrů jen v České republice, a že bude poskytovat spotřebitelské úvěry výhradně prostřednictvím webových stránek www.minihotovost.cz v českých korunách.
 - dne 17. 5. 2018 bylo žalobci uděleno oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů, přičemž provoz webových stránek www.minipozicka.sk nebyl ukončen a objevilo se na nich sdělení „Licencia ČNB“.
75. Za stěžejní lze tedy považovat, že se žalobce po udělení oprávnění činnosti slovenským spotřebitelům na webových stránkách www.minipozicka.sk, začal prezentovat oznámením „Licencia ČNB“. Lze souhlasit s žalovanou, že pokud by byl záměr žalobce skutečně takový, jak prezentuje, tedy ukončení činnosti na Slovensku, tak by určitě neměl potřebu prezentovat svoji firmu na slovenských webových stránkách www.minipozicka.sk, nadto s uvedením „Licencia ČNB“. Uvedený časový průběh jednání žalobce tak jednoznačně prokazuje znaky promyšlenosti, přičemž toto jednání se jeví jako zcela úmyslné obejití přísnější právní úpravy jiného členského státu EU.
76. Tvzení žalobce, že faktická situace poskytování úvěrů spotřebitelům ze Slovenska nastala až po vypracování obchodního plánu, když se na žalobce začali obracet bývalí slovenští klienti, se jeví také jako zcela nepravdivé a účelové. Žalobce poskytoval spotřebitelské úvěry na Slovensku již před podáním žádosti o udělení oprávnění k činnosti v České republice, tj. před 28. 2. 2017, a to prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk. Tato skutečnost vyplývá z dokladů doložených samotným žalobcem a ze soudních řízení na Slovensku. Například v roce 2018 žalobce poskytl spotřebitelské úvěry v měně EUR v celkovém objemu 84 609 525 Kč. Oproti tomu objem poskytnutých úvěrů v měně Kč v roce 2018 dosáhl 6 000 Kč. Jedná se o tak rozsáhlou a soustavnou činnost, že si lze jen těžko představit, že činnosti takových rozměrů by dosáhl žalobce pouze na základě toho, že se na něj obraceli jen bývalí slovenští klienti. Námitka není důvodná.

Obchodní plán

77. Žalobce uvedl, že jeho záměrem nebylo poskytovat úvěry na Slovensko, proto to nemohl uvést do obchodního plánu. Poskytování úvěrů spotřebitelům ze Slovenska vyplývá z faktické situace, která ale nastala až po vypracování obchodního plánu – na žalobce se začali obracet bývalí klienti slovenských osob se vztahem k žalobci. Obchodní plán je dle žalobce dynamický, protože jeho obsah přirozeně musí reagovat na změny v ekonomice, společnosti a realitě obecně.

78. Co se týče výtek ČNB, že žalobce v obchodním plánu necharakterizoval cílovou skupinu klientů, podotýká žalobce, že cílová skupina není vymezena národností. Žalobce v obchodním plánu cílovou klientelu vymezil jako „fyzické osoby nad 18 let, které poptávají rychlý bezhotovostní úvěr“ a „internetově zdatnou populaci s vlastním bankovním účtem, e-mailem a telefonním číslem“ nebo jako osoby „které z různých důvodů nedosáhly na úvěr v bankách“. Žalobce je přesvědčen, že takto vymezená cílová skupina zahrnuje i občany Slovenské republiky.
79. Podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. h) ZSÚ „Česká národní banka udělí oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru žadateli, pokud je jeho plán obchodní činnosti v oblasti poskytování spotřebitelských úvěrů podložený reálnými ekonomickými propočty,“
80. Podle ustanovení § 3 vyhlášky č. 381/2016 Sb. platí, že podrobnostmi náležitostí žádosti o udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru jsou údaje a doklady uvedené ve výčtu písm. a) až písm. n) citovaného ustanovení této vyhlášky. V tomto výčtu je pod ustanovením § 3 písm. h) uveden plán obchodní činnosti.
81. Podle ustanovení § 2 písm. c) vyhlášky č. 381/2016 Sb. „Pro účely této vyhlášky se rozumí plánem obchodní činnosti skutečně zamýšlený podnikatelský plán žadatele na první tři účetní období zpracovaný ve formátu výkazů účetní závěrky podle zákona upravujícího účetnictví podložený reálnými ekonomickými propočty spolu s komentářem, který obsahuje
1. záměry žadatele z hlediska rozsahu a objemu poskytovaných spotřebitelských úvěrů a popis plánovaného způsobu jejich dosažení a charakteristiky cílové skupiny klientů a obchodní sítě žadatele,
 2. základní východiska a předpoklady, na kterých je plán založen, a odůvodnění provázanosti kvantitativních údajů plánu a reálnosti plánovaných výsledků činnosti.“
82. Pokud žalobce uvedl v obchodním plánu, že bude poskytovat spotřebitelské úvěry jen v České republice, prostřednictvím webových stránek www.minihotovost.cz a v českých korunách, tak je zjevné, že reálně prováděná činnost poskytování spotřebitelských úvěrů na Slovensko prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk v měně EUR v obchodním plánu zahrnuta nebyla.
83. Žalovaná taktéž nemohla v rámci řízení o vydání oprávnění k činnosti dojít k závěru, že cílovou skupinou mohou být i spotřebitelé s bydlištěm na Slovensku, když v obchodním plánu bylo uvedeno, že žalobce bude rozvíjet své aktivity v oblasti poskytování spotřebitelských úvěrů jen v České republice a v českých korunách. Pokud žalobce určitou činnost vykonával již před tím, než požádal o oprávnění k činnosti, a tuto činnost, kterou prokazatelně neměl v úmyslu ukončit, neuvedl v obchodním plánu včetně jejích ekonomických propočtů, tak lze přisvědčit žalované, že se nejedná o nepředpokladatelnou skutečnost, jejíž neuvedení by bylo omluvitelné.
84. Žalobce dále namítal, že je v napadeném rozhodnutí obsah obchodního plánu dezinterpretován. Napadené rozhodnutí uvádí, že „účastník řízení například uvedl, že bude poskytovat úvěry „výhradně“ prostřednictvím webových stránek www.minihotovost.cz“. V obchodním plánu žalobce je ale ve skutečnosti uvedeno, že spotřebitelské úvěry „jsou poskytovány výhradně online přes webové stránky www.minihotovost.cz“. Dle žalobce je tak evidentní, že slovo *výhradně* se vztahuje k poskytování spotřebitelských úvěrů online a nikoli ke stránce, jejímž prostřednictvím tak zamýšlel žalobce činit. K tomu městský soud uvádí, že není rozhodné, k jakému slovu se slovo *výhradně* váže. Podstatné je, že žalobce

uvedl pouze české webové stránky www.minihotovost.cz a taktéž to, že bude poskytovat úvěry pouze v České republice.

85. Žalobce tak měl záměr poskytovat aktivně spotřebitelské úvěry spotřebitelům na území Slovenska ve svém obchodním plánu uvést, když byl povinen podle ustanovení § 3 písm. h) vyhlášky č. 381/2016 Sb., ve spojení s ustanovením § 2 písm. c) téže vyhlášky, předložit obchodní plán, který měl být podložen reálnými ekonomickými propočty spolu s komentářem, který měl obsahovat záměry žadatele z hlediska rozsahu a objemu poskytovaných spotřebitelských úvěrů a popis plánovaného způsobu jejich dosažení a charakteristiky cílové skupiny klientů žadatele. Předložený obchodní plán v rámci povolovacího řízení však neobsahoval reálné ekonomické propočty a charakteristiku cílové skupiny klientů týkající se činnosti na území Slovenska, a ani do vydání povolení ke dni 17. 5. 2018 nepředložil žalobce aktualizovaný obchodní plán, přestože prokazatelně od 15. 11. 2016 žalobce věděl, že bude aktivně oslovovat spotřebitele na území Slovenska prostřednictvím webových stránek www.minipozicka.sk, které převzal v rámci přeshraniční fúze se slovenskou společností MINIHOTOVOSTĚ, a. s. Ani tato námitka není důvodná.

Odnětí oprávnění

86. Žalobce namítl, že žalovaná se vůbec nezabývala otázkou, jestli by mírnější sankce nebo opatření nebyla způsobila dosáhnout stejných cílů. Odnětí povolení za neuvedení údajů pět let po jejich uvedení a dosavadním bezproblémovém fungování je podle žalobce opatřením zcela nepřiměřeným. Nepřiměřenost odnětí povolení dle žalobce dokresluje i maximální výše pokuty 10 milionů Kč za přestupek podle § 157 odst. 1. písm. a) ZSÚ. Z její výše je zřejmé, že zákonodárce považuje společenskou škodlivost ostatních údajných přestupků spáchaných žalobcem za řádově vyšší, když maximální výši pokuty stanoví na 20 milionů Kč. Žalobce má dále za to, že nebyla zohledněna polehčující okolnost, když vytýkané nedostatky již za trvání správního řízení odstranil.
87. Žalovaná v bodě 286 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedla: „*Správní orgán si je vědom toho, že odnětí oprávnění k činnosti je řešením ultima ratio, avšak ke skutečnosti, že účastník řízení ztratil důvěryhodnost tím, že úmyslně uvedl v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti nepravdivé údaje, je toto řešení ultima ratio zcela na místě.*“. Nelze tak říct, že by se žalovaná nezabývala otázkou přiměřenosti opatření.
88. K námitce, že žalovaná se ostatními skutkovými podstatami k odnětí povolení k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru měla zabývat, když původně zamýšlela odebrat ve správním řízení žalobci povolení i podle § 146 odst. 1 písm. b) ZSÚ, městský soud ověřil, že nic takového ze správního řízení nevyplývalo. Žalovaná uvedla v bodě 186 oznámení o zahájení řízení z moci úřední: „*Podle ustanovení § 146 odst. 1 ZSÚ platí, že správní orgán může odejmout oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru, jestliže b) uložené opatření k nápravě nevedlo k nápravě, c) nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru opakovaně nebo závažně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, nebo za e) oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru bylo uděleno na základě nepravdivých nebo zavádějících údajů.*“. Jednalo se tak o výčet možných následků protiprávního jednání žalobce, a nikoliv o úvahu žalované o odnětí povolení podle § 146 odst. 1 písm. b) ZSÚ.

89. Jak správně uvedla žalovaná, odnětí oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru není správním trestem. Účelem není subjekt potrestat, ale zamezit v pokračování jeho protiprávního jednání. Oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů podle ZSÚ je zcela jednoznačně určeno pouze pro Českou republiku, žádný subjekt na jeho základě nemá právo nabízet své služby na území jiného státu, zejména pak tím úmyslně obcházet přísnější slovenskou regulaci. Žalobce převzal zavedenou obchodní značku na území Slovenska včetně poskytování spotřebitelských úvěrů spotřebitelům na Slovensku, ještě před udělením oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů. Ze zjištění správního orgánu v rámci kontroly také vyplynulo, že žalobce v drtivé většině poskytoval spotřebitelské úvěry v měně EUR spotřebitelům na Slovensko, a v této činnosti pokračoval i po udělení oprávnění ČNB, přičemž tuto činnost ani nijak neutlumil, například tím, že by ukončil webové stránky www.minipozicka.sk.
90. Žalobce se domnívá, že jeho činnost na Slovensku není nikterak zakázána. Ustanovení § 20 slovenského zákona o spotřebitelském úvěru požaduje pro činnost poskytování spotřebitelských úvěrů disponovat povolením uděleným Národní bankou Slovenska. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nemůže poskytovat úvěry na Slovensku, pokud nemá povolení udělené Národní bankou Slovenska. Odnětí oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru tak podle názoru soudu není nepřiměřené.

Posuzování úvěruschopnosti a pravidla jednání s klienty

91. Žalobce argumentuje, že žalovaná při hodnocení nedostatečného posuzování úvěruschopnosti nezohledňuje částku úvěru a další okolnosti každého jednotlivého případu. Dříve poskytnuté informace o spotřebitelově úvěruschopnosti jakož i skutečnost, že žadatel v minulosti již poskytnutý úvěr splatil, jsou dle žalobce relevantní pro posouzení úvěruschopnosti žadatele o úvěr. Výše úvěrů poskytovaných žalobcem je pak natolik nízká, že již přirozeným rozumem lze dojít k závěru, že je dokáže splatit opravdu každý. Žalobce má za to, že jím nastavené interní procesy fungují a odpovídají povaze a rozsahu činnosti žalobce.
92. Podle ustanovení § 15 odst. 1 ZSÚ „*Nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru zavede a udržuje postupy a pravidla, která jsou vhodná z hlediska řádného poskytování spotřebitelského úvěru a z hlediska dodržování povinností souvisejících s bojem proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Postupy a pravidla musí být přiměřená povaze, rozsahu a složitosti činností nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru a musí zajišťovat řádné a plynulé poskytování spotřebitelského úvěru.*“
93. Podle ustanovení § 15 odst. 2 písm. a) ZSÚ „*Postupy a pravidla podle odstavce 1 zahrnují řádné administrativní a účetní postupy,*“
94. Podle ustanovení § 15 odst. 2 písm. c) ZSÚ „*Postupy a pravidla podle odstavce 1 zahrnují pravidla a postupy pro posuzování úvěruschopnosti spotřebitele,*“
95. Podle ustanovení § 86 odst. 1 ZSÚ „*Poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru důkladně posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě informací nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených k povaze, délce, výši a rizikovosti úvěru pro spotřebitele, získaných z relevantních vnitřních nebo vnějších zdrojů, včetně spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Poskytovatel*

poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.“

96. Podle ustanovení § 86 odst. 2 ZSÚ „Poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje schopnost spotřebitele plnit povinnosti sjednané ve smlouvě, zejména splácet sjednané splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů a dalších údajů o finanční a ekonomické situaci spotřebitele, jako jsou údaje o jeho majetku a závazcích a o způsobu plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku přitom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy.“
97. Povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru posoudit úvěruschopnost spotřebitele se vztahuje tedy jak na úvěry v řádech statisíců či milionů, tak na úvěry v řádech tisíců. Není tedy rozhodné, v jaké výši je úvěr poskytován, žalobce byl tak povinen posoudit úvěruschopnost žadatele o úvěr bez ohledu na výši požadovaného úvěru. Stejně tak je lichý argument žalobce, že výše jím poskytovaných úvěrů je natolik nízká, že je dokáže splatit opravdu každý. Toto tvrzení by mohlo platit pouze v případě, že spotřebitelé žádající o mikroúvěr nemají mnoho dalších finančních závazků. Lze také souhlasit s žalovanou, že právě tyto poměrně drahé krátkodobé spotřebitelské úvěry využívají často ti spotřebitelé, kteří vzhledem ke své nižší bonitě mají problém získat spotřebitelský úvěr za lepších podmínek, např. u banky.
98. Žalobce se zároveň při posouzení úvěruschopnosti spotřebitelů nemůže spoléhat pouze na úvěrovou historii žadatelů o úvěr a jejich ničím nedoložená tvrzení o příjmech a výdajích, ale musí tyto informace s odbornou péčí ověřit.
99. Žalobce se domnívá, že po něm není možné požadovat, aby jeho postupy a pravidla ve smyslu § 15 ZSÚ dosahovaly standardů bankovních nebo obdobných institucí, když z podstaty věci jeho materiální vybavení a personální zázemí je s nimi nesrovnatelné právě s ohledem na jednoduchost a přímočarost jeho činnosti, produktu a souvisejících procesů žalobce.
100. Žalobce sám zavedl administrativní postupy tím, že do svého vnitřního předpisu, tj. Organizačního řádu, v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru zavedl specifikovaná pravidla. V rámci správního řízení pak bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce tato pravidla, ke kterým se přihlásil v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru, nedodržel. Navíc tyto požadavky jsou standardně vyžadovány v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru po všech žadatelích o udělení oprávnění k činnosti, přičemž tyto požadavky žalovaná předem zpřístupnila na svých webových stránkách v Dohledovém benchmarku č. 3/2016 ze dne 31. 10. 2016.

Nepřiměřenost sankce

101. V poslední námitce žalobce uvedl, že ČNB v rámci ukládání pokuty nepostupovala v souladu s přestupkovým zákonem, když v rozporu s jeho ustanovením § 37 při ukládání pokuty řádně nezohlednila závažnost jednání žalobce. Žalobce zejména uvádí, že jeho jednání neohrozilo veřejný zájem, nevznikla škoda a vytýkané nedostatky již za trvání správního řízení odstranil.

102. Soud má za to, že sankce byla žalobci uložena v přiměřené výši. Soud zdůrazňuje, že je primárně v působnosti správního orgánu, aby sankci s ohledem na veškeré rozhodující okolnosti uložil v rámci zákonných mantinelů. Soud může zasahovat do výše uložené sankce pouze v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce spáchal více přestupků v souběhu, aplikoval správní orgán prvního stupně absorpční zásadu podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona.
103. Podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona „*Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*“
104. Správní orgán posoudil přestupky podle nejzávažnějšího přestupku uvedeného v ustanovení § 148 odst. 1 písm. b) ZSÚ. Za tento přestupek je možné uložit pokutu do 20 000 000 Kč. Žalovaný při ukládání pokuty zohlednil a řádně odůvodnil všechny podstatné aspekty, na jejichž základě žalobci uložil pokutu, posoudil všechny relevantní okolnosti. Správní orgány zohlednily přitěžující i polehčující okolnosti. Správní orgány taktéž dostatečně jasně odůvodnily, jakými úvahami se při ukládání pokuty řídily (body 288 až 306 prvostupňového rozhodnutí a body 65 až 74 napadeného rozhodnutí).
105. Žalovaná zdůraznila, že ukládaná pokuta plní funkci individuální prevence v tom smyslu, že případné porušení předpisů týkajících se ochrany spotřebitelů nebude ani při jiné podnikatelské činnosti správními orgány tolerováno. Z pohledu generální prevence pak považuje žalovaná za vhodné dát potenciálním subjektům, jejichž záměrem je podnikat na finančním trhu v České republice, signál, že nebudou akceptovány nepravdivé nebo zavádějící údaje v žádostech o udělení oprávnění k činnosti ani porušování ustanovení § 15 a § 86 ZSÚ. V rámci posuzovaného případu pak žalovaná považovala za zásadní zdůraznit nepřijatelnost takového postupu, kdy subjekt uvede nepravdivé nebo zavádějící údaje v žádosti o udělení oprávnění k činnosti s úmyslem obejít vnitrostátní úpravu jiného státu, na jehož území zamýšlí služby poskytovat.
106. Žalovaná obecně uvedla jeden z cílů regulace, kterou sledoval ZSÚ, aby na trhu poskytovali spotřebitelské úvěry poskytovatelé na základě principu zodpovědného úvěrování, čímž by se ochránil spotřebitel před praktikami, které se vyskytovaly na úvěrovém trhu. Uvedené tvrzení žalované bylo konstatováno v rámci hodnocení společenské nebezpečnosti ve spojení s cílem regulace zákonem o spotřebitelských úvěrech. Navíc je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupky spáchanými žalobcem ohrožen, se správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval v bodech 298 a 299 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
107. K námitce, že jednáním žalobce nebyla způsobena újma spotřebitelům, soud uvádí, že součástí skutkové podstaty žalobcem spáchaných přestupků není škoda. Skutečnost, že v řízení o přestupku nebylo zjištěno, že by spotřebitelům vznikla škoda, tak nemusela být zohledněna při ukládání pokuty.
108. Žalobce dále namítl, že měla být jako polehčující okolnost zohledněna skutečnost, že vytýkané nedostatky již za trvání správního řízení odstranil, tak z bodu 83 a následujících a z bodu 132 a následujících rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že žalobce byl již v průběhu řízení o udělení oprávnění k činnosti vyzván, aby odstranil nedostatky spočívající ve střetu zájmů v oblasti vnitřních předpisů. Žalobce v reakci na tuto výzvu sice

upravil své vnitřní předpisy tak, aby formálně naplňovaly požadavky pro udělení oprávnění k činnosti, v praxi však podle nich nepostupoval, jak správní orgán prvního stupně zjistil při provedené kontrole. Žalobce neuplatňoval ani pravidla a postupy pro posuzování úvěruschopnosti, která předložil v rámci řízení o udělení oprávnění k činnosti. Nápravná opatření žalobce deklaroval až v průběhu správního řízení, ale nedoložil jejich uplatňování v praxi. I přesto vzal správní orgán prvního stupně nápravná opatření v potaz při odůvodnění výše ukládané pokuty, jak plyne z bodu 301 prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému však i podle názoru městského soudu tvrzená nápravná opatření nemohla mít větší vliv na právní kvalifikaci jednání žalobce, na uloženou sankci či opatření spočívající v odnětí oprávnění k činnosti.

109. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není obecně dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Zákonnost je posuzována ve světle dodržení všech rozhodných kritérií odpovídajících jak povaze a závažnosti posuzovaného deliktu, tak přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, v případě právnické osoby k povaze její činnosti. Používání výrazu „*přiměřenost uložené pokuty*“ je do jisté míry nepřesné. Soudní řád správní dovoluje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy sice nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Toto tzv. moderační právo dle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu upustit od uložení trestu nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených (za splnění dalších podmínek), ale výlučně tehdy, navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a sankce tedy byla zjevně nepřiměřená (viz bod 31 rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1 As 498/2020 – 29, dostupného též online na www.nssoud.cz).
110. Žalobce v podané žalobě namítal nepřiměřenost uložené pokuty, nicméně její případnou korekci soudem podle § 78 odstavec 2 s. ř. s. nenavrl. V rámci řízení před soudem předložil řadu listinných důkazů ke svým majetkovým poměrům. Majetkové poměry žalobce nelze považovat za polehčující okolnost. Jedná se o okolnosti (skutečnosti) významné pro určení individuální výše sankce (včetně požadavku na její nelikvidační/rdousící výši). V této souvislosti lze poukázat na znění § 39 odst. 1 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, který jednoznačně rozlišuje mezi majetkovými poměry pachatele a polehčujícími okolnostmi. Samotné majetkové poměry pachatele bez dalšího automaticky nevedou k uložení nižšího trestu, vedou však k individualizaci uloženého trestu tak, aby uložený trest splnil svou funkci (své funkce) – preventivní, výchovnou, ochrannou, represivní a restorativní. K majetkovým poměrům žalobce ostatně přihlédla dostatečně žalovaná již v řízení v prvním stupni a tyto závěry byly potvrzeny i v řízení v druhém stupni. Žalobce netvrdil, že výše pokuty je likvidační.
111. S ohledem na tuto skutečnost soud žalobcem předložené listinné důkazy týkající se současné ekonomické situace žalobce (rozvaha k 31. 12. 2022, přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2022, potvrzení bankovních ústavů o zůstatcích na bankovních účtech, smlouva o úvěru včetně dodatků, výpočet záloh na daň z příjmů právnických osob na rok 2023, mzdové náklady za srpen 2023 a faktury o nákladech a výdajích) posoudil jako důkazy předkládané k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť konkrétní finanční a majetkovou situaci se důkladně zabývala žalovaná v bodě 305 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a proti závěrům tam uvedeným se žalobce v žalobě nijak nevymezil.

112. Soud rovněž konstatuje, že v dané věci z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, proč žalovaná potvrdila rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ZSÚ, za což mu bylo odňato oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebního úvěru a uložena souhrnná pokuta ve výši 5 000 000 Kč, žalovaná rovněž dostatečně vypořádala všechny rozkladové námitky žalobce. Městský soud tak uzavírá, že se žalovaný správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Nesouhlas žalobce a jeho neustále opakovaná argumentace tak v daném případě nemohla vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, z jehož odůvodnění je patrné, že se orgány obou stupňů konkrétními důvody vydání rozhodnutí zabývaly a své závěry srozumitelně vyjádřily v odůvodnění rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

113. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že se správní orgány žádného z žalobcem vytýkaných pochybení nedopustily, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
114. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení. Žalované, které by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec jejího běžného výkonu úředních činností správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 7. března 2024

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu